

който издъхнахъ славно въ общето бойно поле за своето мило отечество! Охъ! азъ нещастний

Мирчу (на Бояна) — Не бой се, бр те, животътъ не ще ти остави раната ти е лека.

Боянъ — Мѣде животътъ не ми е милъ, нѣмъ е ядъ че неможахъ да си отиѣжъ

Младенъ (гледъ раната му Погледъ Мирча и повива главъ, на Бояна). — Побратиме Боене какъ ти си случи това примѣждие

Боянъ — Охъ! какъ!.. Азъ като ви изгубихъ отъ прѣдъ очи си... вървахъ уиъ... се слѣдъ васъ . . до дѣто да ви видя... ненадѣйно ми се прѣдставятъ десетина турци си ножове въ ржжъ и ми прѣдвѣриха нжтя... Азъ самъ съ ножътъ си можахъ да ги распрѣснж... нѣ защо ми: единъ отъ тѣхъ сполучи та мя рени въ главжтж... Ахъ!.. Клетий му Турчикъ! . Трѣбва да си му отвържж! .

(Чува си глжъ отезнъ сурѣнжж).

Младенъ (ослушва са) — Що чувамъ! мѣлви се нѣщо. Да и да да видя що е това. (отива).

ЯВЛЕНИЕ VШ.

Мирчу (на Бояна) — Ами дѣ отидоха Турцитѣ?

Боянъ — Тѣ трѣбва да бждѣтъ тукъ на близу.

Петръ (на Мирча) — Азъ не ли казахъ че трѣбва да се бѣга отъ тая земя че не е за сѣдене!

Слави — Да се бѣга ли? Азъ, който съмъ отъ стражаритѣ на царъ Георгия Страшимира, никоги не ще помисля това.

Боянъ — Побратиме!.. не трѣбва да бѣгамъ отъ тая земя, тя е сжщий Рай, нашитѣ прѣдѣлове волю нжтя ся я отжрвавалъ отъ гърцитѣ, татарите и отъ други нападатели, въ нея си се